בעזהשי"ת
כ"ח תשרי
תש"פ
מסכת: **זבחים**
פרק: **ג'**
משנה: **ה' - ו'**

שתי משניות ליום
משנה שלמה

יו"ל ע"י משנה שלמה
העמותה להנחלת אהבת התורה ואהבת ישראל (ע"ר)
מס' עמותה: 580553329
טל': 052-5802345 מייל: **mishna.shlema@gmail.com**
כתובת: עין שמש 23 גני תקווה 55900
משנה שלמה עמותה להנחלת אהבת התורה ואהבת ישראל (ע"ר)
פרויקט שתי משניות ליום - לעילוי נשמת
הרה"ק רבי **אברהם מתתיהו ב"ר מנחם נחום** זצוק"ל כ"ק האדמו"ר **משטפנשט**
הרה"ק רבי **חיים זאנוויל ב"ר משה** זצוק"ל כ"ק אדמו"ר **מריבניץ**

"תנא דבי אליהו **כל השונה הלכות בכל יום מובטח לו שהוא בן העולם** הבא שנאמר: "הליכות עולם לו" אל תיקרי הליכות אלא הלכות". - רש"י: **הלכות - משנה ובריתא**, הלכה למשה מסיני.

הלימוד היומי לעילוי נשמת
הגאון הרה"צ נסים ב"ר נחום מאיר קרליץ זצ"ל
הרה"ק רבי חיים אבישלום ב"ר עזרא אליהו כהן זצוק"ל

משנה ה'

הַשּׁוֹחֵט אֶת הַמֻּקְדָּשִׁין קרבנות ממין נקבה כגון כבשה או פרה מתוך מחשבה **לֶאֱכוֹל שְׁלִיל** עובר שנמצא במעיה של הבהמה, **אוֹ שְׁלָיָא** כרום דק שעוטף את העובר, **בַּחוּץ** מעבר לזמן שמותר לאכול מהקרבן (חוץ לזמנו) או שלא במקום שבו מותר לאכול מהקרבן (חוץ למקומו) , לא **פִּגֵּל** הקרבן לא נהיה פיגול ע"י מחשבת חוץ לזמנו וכן הקרבן לא נפסל במחשבת חוץ למקומו לפי שלא נהוג לאכול את השליל והשליא ודברים שלא נהוג לאכלם לא פוסלים/ מפגלים את הקרבן גם כאשר חשבו לאכול אותם חוץ לזמנם/מקומם. טעם נוסף כותב הברטנורא שאינם פוסלים את הקרבן לפי שהם אינם מגוף הקרבן. **הַמּוֹלֵק*** **תּוֹרִין** קרבנות העוף **בִּפְנִים** בעזרה, מתוך מחשבה **לֶאֱכוֹל** את **בֵּיצֵיהֶם** הביצים שיימצאו בתוך העוף **בַּחוּץ** מעבר לזמן שמותר לאכול מהקרבן (חוץ לזמנו), או שלא במקום שבו מותר לאכול מהקרבן (חוץ למקומו) , לא **פִּגֵּל** הקרבן לא נהיה פיגול ע"י מחשבת חוץ לזמנו וכן הקרבן לא נפסל במחשבת חוץ למקומו, לפי שהביצים אינם מגוף הקרבן. **חֵלֶב הַמֻּקְדָּשִׁין** חֵלב הנמצא בקרבן ממין נקבה **וּבֵיצֵי תּוֹרִין** ביצים הנמצאות בתוך קרבן עוף **אֵין חַיָּבִין עֲלֵיהֶן מִשּׁוּם פִּגּוּל** אם הקרבן נהיה פיגול ואדם שתה מהחלב או אכל את הביצים הוא לא חייב כרת, **וְנוֹתָר** וכן אם שתה/ אכל מהם לאחר הזמן שהיה מותר לאכול מהקרבן אינו חייב כרת, **וְטָמֵא** וכן אם אדם טמא שתה/אכל מהם אפילו שהקרבן היה כשר אינו חייב משום אוכל קדשים בטומאה. והטעם לכך משום שהחלב והביצים אינם מגוף הקרבן.

*מליקה – היא חיתוך צוואר העוף מצד עורפו באמצעות ציפורן האגודל של הכהן, פעולת המליקה בעופות מקבילה לפעולת השחיטה בבהמות.

רבינו עובדיה מברטנורא
השוחט את המוקדשין – כל היכא דנקט האי לישנא מיירי בנקבות.
לאכול שליל – שבמעיה.
או שליא – העור החופה את הולד. אין מחשבה זו פוסלת את הזבח. דשליל ושליא לאו גופא דזיבחא הוא.
לא פיגל – הכי קאמר: השוחט את המוקדשין לאכול שליל או שליא חוץ למקומו, לא פסל. ואם חשב לאכול מהן חוץ לזמנו, לא פיגל.
חלב המוקדשין וביצי תורין אין חייבין עליהן משום פיגול – אם פגל בזבח ואכל מחלב שבדדיה, לא מחייב עליה משום פגול, דלאו גופא דזיבחא הוא.

לעילוי נשמת
מורי ורבי הרה"ק יצחק יגן ב"ר יעקב ורחל זצוק"ל
מו"ר אבי דוד שלום ב"ר שלמה דב וברכה שיפמן ע"ה
הרבנית פעריל דבורה ע"ה בת הרב ישראל צבי יאיר
מרת חיה רויזא בת מוה"ר נטע צבי שלזינגר ע"ה

לקבלת המשנה היומית למייל או לווצאפ ולהנצחות
ניתן לשלוח מייל לכתובת: mishna.shlema@gmail.com
או לשלוח הודעה לנייד: 052-5802345 או: 053-4287288

משנה ו'

שְׁחָטוֹ שחט את הקרבן **עַל מְנָת לְהַנִּיחַ** להשאיר **אֶת דָּמוֹ** של הקרבן, **אוֹ אֶת אֵמוּרָיו** חלקי הקרבן הקרבים על המזבח לְמָחָר היינו שחשב רק להשאיר את הדם /אמורים ליום המחרת אך לא חשב לזרוק או להקריב אותם למחרת **אוֹ** אם חשב **לְהוֹצִיאָן** להוציא את הדם/אמורים **לַחוּץ** מחוץ לעזרה אך לא היתה במחשבתו להקריבם שם, **רַבִּי יְהוּדָה – פּוֹסֵל** את הקרבן, לפי שהוא סובר שהיות ואם היה עושה בפועל את שחשב היינו שהיה מניח את הדם/אמורים למחר או אם היה מוציא אותם מחוץ לעזרה הקרבן היה נפסל לכן גם המחשבה לעשות את הנ"ל פוסלת את הקרבן, **וַחֲכָמִים – מַכְשִׁירִין** את הקרבן לפי שלא חשב לזרוק/לאכול/להקריב אותם חוץ לזמנם או חוץ למקומם אלא רק חשב להניח אותם למחר/להוציא אותם מחוץ לעזרה. **שְׁחָטוֹ** את הקרבן **עַל מְנָת** במחשבה **לִתְּנוֹ** לזרוק את הדם **עַל גַּבֵּי הַכֶּבֶשׁ** המזבח במקום על המזבח עצמו או שחשב לזרוק את הדם **שֶׁלֹּא כְּנֶגֶד הַיְסוֹד** יסוד המזבח, והמדובר בקרבן שיש לזרוק את הדם כנגד היסוד, או שחשב **לִתֵּן** לזרוק **אֶת הַנִּתָּנִין** הדמים שצריכים להיזרק **לְמַטָּה** מתחת לחוט הסקרא, **לְמַעְלָה** מעל לחוט הסיקרא או שחשב **וְאֶת הַנִּתָּנִין** לזרוק את הדמים שצריכים להיזרק **לְמַעְלָה** מעל לחוט הסיקרא, **לְמַטָּה** מתחת לחוט הסיקרא, או שחשב לזרוק **אֶת הַנִּתָּנִין** הדמים שצריכים להיזרק **בְּפָנִים עַל גַּבֵּי הַמִּזְבֵּחַ** שבתוך ההיכל, **בַּחוּץ** על גבי מזבח החיצון, או שחשב **וְאֶת הַנִּתָּנִין** לזרוק את הדמים שצריכים לזרוק **בַּחוּץ** על גבי מזבח החיצון, **בְּפָנִים** על גבי המזבח שבהיכל או כששחט את הקרבן חשב **שֶׁיֹּאכְלוּהוּ טְמֵאִים** שיאכלו אותו אנשים טמאים או **שֶׁיַּקְרִיבוּהוּ** שיקריבו את הקרבן על גבי המזבח אנשים **טְמֵאִים**, או שחשב **שֶׁיֹּאכְלוּהוּ** שיאכלו את הקרבן אנשים **עֲרֵלִים** שלא עברו ברית מילה, או שחשב **שֶׁיַּקְרִיבוּהוּ** שיקריבו את הקרבן על גבי המזבח אנשים **עֲרֵלִים** שלא עברו ברית מילה או שבזמן השחיטה חשב **לְשַׁבֵּר עַצְמוֹת** לשבור עצמות בקרבן **הַפֶּסַח** בניגוד למה שכתוב בקרבן פסח 'ועצם לא תשברו בו', או שחשב **וְלֶאֱכוֹל מִמֶּנּוּ** מקרבן הפסח בעוד שהבשר **נָא** וזה בניגוד למה שכתוב על קרבן פסח 'ואל תאכלו ממנו נא' או שחשב **לְעָרֵב דָּמוֹ** של הקרבן ששוחט **בְּדַם פְּסוּלִין** עם דם של קרבנות פסולין, בכל המקרים הללו על אף מחשבתו של השוחט הקרבן **כָּשֵׁר** לפי **שֶׁאֵין הַמַּחֲשָׁבָה פּוֹסֶלֶת** את הקרבן **אֶלָּא** אם כשעשה אחת מארבעת עבודות הקרבן שהם שחיטה, קבלת הדם, הולכה, זריקת הדם חשב לאכול מהקרבן או להקטיר את הקרבן **חוּץ לִזְמַנּוֹ** מעבר לזמן שמותר לאכול/להקטיר מהקרבן או שחשב לעשות את הנ"ל **וְחוּץ לִמְקוֹמוֹ** במקום בו אסור לאכול/ להקטיר את הקרבן, **וְהַפֶּסַח וְהַחַטָּאת שֶׁלֹּא לִשְׁמָן** ובנוסף המחשבה פוסלת את קרבנות הפסח והחטאת אם שחט אותם שלא לשם פסח או חטאת אלא לשם קרבן אחר.

גובה מזבח העולה היה עשר אמות ובאמצע גובה המזבח (חמש אמות) היה את חוט הסיקרא שהיה צבעו אדום והוא היה מסמן את הקו המבדיל בין דם קרבנות שיש לזרוק למעלה (מעל חוט הסיקרא) כגון קרבן חטאת ועולות העוף, לבין קרבנות שיש לזרוק את דמם למטה (מתחת לחוט הסיקרא).

רבינו עובדיה מברטנורא

להניח את דמו או את אמוריו למחר – לא שיקטירם למחר, דהאי מחשבת חוץ לזמנו היא ופגול גמור הוי. אלא על מנת שיניח הכל למחר ולא יקטירם.

רבי יהודה פוסל – הואיל ומיפסל בהוצאה ובהינוח, מיפסל נמי במחשבת הוצאה והינוח. וכשם שאם הניחן למחר פסול, דדם נפסל בשקיעת החמה, כך אם חשב עליהן להניחם למחר, פסל.

וחכמים מכשירין – הואיל ולא חשב לא להקטיר ולא לזרוק ולא לאכול חוץ לזמנו, וכן לא חשב לא להקטיר ולא לזרוק ולא לאכול חוץ למקומו, אף על פי שחשב להניח למחר או להוציא חוץ למקומו, לא פסל. והלבה כחכמים. והא דלא פסל רבי יהודה במחשב בדמים הנתנין למטה לתת אותם למעלה הואיל ואם עשה כן פסל, משום דסבירא ליה לרבי יהודה שהחושב לזרוק הדם על המזבח אפילו שלא במקומו כאילו חשב לזרקו במקומו, ובלבד שלא יחשוב לזרוק חוץ לעזרה.